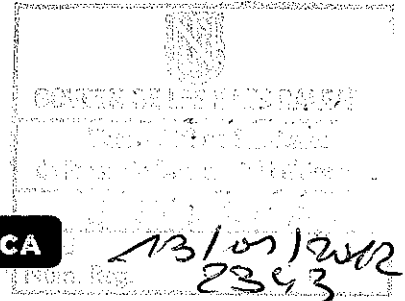

MÉS PER MENORCA

**GRUP PARLAMENTARI
PSM-INICIATIVAVERDS-ENTESA
I MÉS PER MENORCA**

Gabriel Barceló i Milta, amb el document d'identitat número 18.233.409K, **Fina Santiago i Rodríguez**, amb document d'identitat número 42.994.402L, i **Joan Manel Martí i Llufríu**, amb document d'identitat 41.736.212K; amb domicili social al carrer Palau Reial, 8 2n de Palma, com a portaveu i portaveus adjunts del grup parlamentari **PSM-IniciativaVerds-Entesa i Més per Menorca**, i en nom seu

EXPOSAM:

Dia 27 de desembre el BOIB publica una resolució del conseller d'Administracions Públiques per la qual set sotmet a l'audiència de la ciutadania el nou esborrany d'Avantprojecte de Llei de modificació de la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears,

En el termini previst, d'acord amb l'esmentada resolució, presentam les següents

Al·legacions

PRÈVIA.-

L'avantprojecte no modifica una llei sinó tres, i, de manera molt especial, la llei de normalització lingüística que va establir un marc estable i de consens en el tractament de les llengües oficials. Per això, resulta inadmissible el trencament unilateral d'aquest consens lingüístic, modificant no només el text sinó traint l'esperit de la Llei de normalització lingüística (i normes relacionades), amb la intenció evident de degradar l'oficialitat de la llengua catalana i la seva condició de llengua pròpia.

Les propostes de l'avantprojecte, i el programa que dibuixa, resultarien nefasts per a la salut ja prou precària de la llengua catalana a la nostra comunitat autònoma i un gravíssim pas enrere en el paper vertebrador i enriquidor que ha de jugar la llengua i la cultura d'un país en la cohesió social (tal com remarca l'exposició de motius de la llei de normalització lingüística), ben al contrari, introdueix crispació en una matèria en la qual les tensions resulten

MÉS PER MENORCA

**GRUP PARLAMENTARI
PSM-INICIATIVAVERDS-ENTESA
I MÉS PER MENORCA**

especialment conraindicades i justifica i fomenta la segregació en dues comunitats lingüístiques, la dels que saben les dues llengües oficials, i la dels que només volen conèixer el castellà.

PRIMERA.-

D'entrada, val a dir que la mateixa exposició de motius d'aquest avantprojecte es contradiu flagrantment amb les mesures que finalment proposa, ja que, entre els arguments que es fan servir per motivar la modificació, hi ha els següents:

a) Que l'article 14 de l'Estatut d'autonomia preveu el dret dels ciutadans a "dirigir-se a l'Administració de la CA en qualsevol de les seves dues llengües oficials i a rebre resposta en la mateixa llengua utilitzada".

b) Que la Llei 7/2007 de l'Estatut bàsic de l'empleat públic indica en l'art. 56 que les administracions públiques "han de preveure la selecció d'empleats públics degudament capacitats per cobrir els llocs de treball a les comunitats autònomes que tenguin dues llengües oficials".

Així doncs, d'acord amb aquests articles al·legats a la mateixa exposició de motius, i si tenim en compte que l'administració ha d'estar al servei dels ciutadans, que tenen dret a expressar-se i a rebre resposta en català en tots els seus tractes amb l'administració, açò vol dir inqüestionablement que TOTS els treballadors i tots aquells que vulguin ser funcionaris de qualsevol organisme de l'administració pública de les Illes Balears han d'estar capacitats per treballar en català i, per tant, un dels requisits per accedir a aquests llocs de feina ha de ser conèixer la llengua catalana, la qual cosa no es pot considerar un mèrit més sinó una capacitat necessària per treballar a l'administració.

És precisament per garantir el dret del ciutadà a adreçar-se a l'administració en les llengües oficials, que el treballador públic els ha de conèixer.

SEGONA.-

Una altra de les raons que motiven aquesta modificació de la Llei 3/2007 és que els diferents decrets d'homologació dels estudis de secundària i batxillerat amb els certificats de coneixements de català expedits per la Direcció General

MÉS PER MENORCA

**GRUP PARLAMENTARI
PSM-INICIATIVAVERDS-ENTESA
I MÉS PER MENORCA**

de Política Lingüística garanteixen que un elevat nombre d'aspirants a l'Administració poden assegurar que es respectarà el dret de lliure elecció de llengua cooficial per part de la ciutadania; però això no té en compte la realitat demogràfica ni els fluxos migratoris de les Illes, amb aspirants provinents d'altres territoris de l'Estat espanyol, així com immigrants comunitaris i extracomunitaris que vulguin accedir a places de l'Administració, als quals no se'ls exigirà cap coneixement d'una de les dues llengües oficials, la catalana.

Precisament la llei afavoreix als qui no s'han volgut capacitar en la llengua pròpia de les Illes Balears, respecte dels que sí ho han fet, sigui simplement perquè han seguit el pla d'estudis acadèmic, com apunta l'exposició de motius, sigui per altres vies que ha cercat cada ciutadà a fi d'assolir aquesta capacitat, amb un esforç personal que contribueix a la cohesió social i que la comunitat ha de reconèixer i agrair. En tot cas, avui, hi ha milers i milers de ciutadans interessats a esdevenir treballadors públics que estan capacitats en les dues llengües oficials, per què idò baixar el llistó d'exigència?

TERCERA.-

També pel que fa a l'exposició de motius, concretament quan fa referència a l'article 14 de l'Estatut d'autonomia, que preveu el dret dels ciutadans a "accedir a la funció pública en condicions d'igualtat i segons els principis constitucionals de mèrit i capacitat", ens podem remetre a la Sentència 46/1996 del Tribunal Constitucional, segons la qual el principi de mèrit i capacitat representa la càrrega per a qui vulgui accedir a la funció pública d'acreditar les capacitats, els coneixements i la idoneïtat exigibles a la funció a què aspira. Per tant, l'exigència de conèixer la llengua que és oficial en el territori on actua l'Administració a la qual es vol servir es pot incloure perfectament dins els mèrits i les capacitats requerides, però no s'ha d'entendre com un mèrit "ad extra", independent del mèrit i la capacitat acreditats, sinó com qualsevol altre coneixement o condició exigits per a l'accés a la funció pública.

Seria discriminatori exigir un nivell de coneixement de la llengua que no es correspongui amb la feina que s'ha de desenvolupar; però açò ja està previst en els diferents reglaments, en els catàlegs de llocs de feina de diferents administracions i en el Decret 114/2008, de 17 d'octubre, del qual es deroguen els capítols II i III, les lletres a i b de la disposició addicional sisena i tot allò que s'oposi a aquest avantprojecte de llei; que estableixen els nivells de català

MÉS PER MENORCA

**GRUP PARLAMENTARI
PSM-INICIATIVAVERDS-ENTESA
I MÉS PER MENORCA**

adequats a les tasques pròpies de cada lloc de treball, amb l'afegit que amb el nou sistema de certificació dels coneixements de català establert per l'antiga Direcció General de Política Lingüística encara es permet filar més prim i ajustar més el certificat requerit per a cada plaça, ja que hi ha fins a sis certificats de coneixements de català (A1, A2, B1, B2, C1 i C2), a més de l'específic de llenguatge administratiu.

QUARTA.-

També fa referència, l'exposició de motius, a la idea d'avançar en la professionalització del personal que accedeix a l'Administració i es diu que amb aquesta reforma es pretén "instrumentar les mesures necessàries perquè els processos selectius permetin l'accés de les persones millor qualificades i que superin les diferents proves amb major nivell, sense que la falta de l'acreditació oficial d'un determinat nivell de català sigui, d'entrada, un obstacle per accedir-hi".

Amb això, però, a part de posar en dubte que una persona que té els coneixements de català adequats pugui ser també el millor professional o la persona més capacitada per ocupar una plaça, es contravé el principi de l'eficàcia que ha d'inspirar el funcionament de les administracions públiques. I la realitat és que l'Administració serà més eficaç si els funcionaris coneixen i dominen les dues llengües oficials (no només una), tant en el cas de les places que tan sols han de fer atenció oral al ciutadà (que han d'entendre les dues llengües i saber-s'hi expressar per poder contestar als ciutadans en la llengua que utilitzin) com en el cas d'aquells tècnics que han de poder estudiar i resoldre expedients redactats en una o altra llengua. D'altra banda, si el català és la llengua pròpia de l'Administració a les Illes Balears, el fet que hi hagi molts funcionaris que no coneixen aquesta llengua restarà eficaçia en el sentit que els terminis de resolució dels expedients es poden allargar per mor d'haver de traduir molts escrits innecessàriament. Una administració realment eficaç serà aquella en la qual TOTS els treballadors estiguin capacitats per fer feina en les dues llengües oficials, i especialment en la pròpia de l'administració en qüestió.

CINQUENA.-

L'Estatut d'autonomia de les Illes Balears diu que la llengua catalana, pròpia de les Illes, tindrà, juntament amb la castellana, el caràcter d'idioma oficial,

MÉS PER MENORCA

**GRUP PARLAMENTARI
PSM-INICIATIVAVERDS-ENTESA
I MÉS PER MENORCA**

caràcter que la converteix, per tant, en mitjà normal de comunicació dels poders públics i en la seva relació amb els ciutadans. D'altra banda, és del tot il·lògic i impensable que el coneixement de la llengua oficial d'un territori no sigui un requisit per accedir a la funció pública del territori en qüestió; i si hi ha més d'una llengua oficial, els funcionaris les han de conèixer totes, sense discriminar-ne cap, la qual cosa la relegaria a llengua de segona categoria. Una interpretació pacífica, elemental, en tots els països amb llengües oficials.

SISENA.-

Pel que fa al contingut de la Llei, val a dir que es resumeix a suprimir com a requisit per accedir a la funció pública els coneixements de llengua catalana adequats a la plaça a què s'aspira, tret dels llocs de feina de docents, assessors lingüístics (als quals s'exigeix el nivell C2) i d'informació i atenció al públic (en aquest darrer cas, a més, s'estableix com a requisit el nivell B2, la qual cosa suposa un retrocés en el nivell exigint per moltes administracions que fins ara tenien potestat per regular aquest aspecte d'acord amb l'article 9 de la Llei de normalització lingüística), fins i tot en els trasllats i reingressos.

Això voldrà dir que tot el gruix de funcionariat i treballadors públics que duran la tramitació i la gestió dels expedients no estaran obligats a conèixer la llengua catalana (fins ara llengua de funcionament de l'Administració de tota la Comunitat Autònoma), la qual cosa complicarà poder garantir el dret dels ciutadans que hagin utilitzat el català en adreçar-se a l'Administració a rebre resposta en aquesta llengua.

SETENA.-

L'avantprojecte també preveu que tot això s'ha de conjugar amb la realització de cursos per "afavorir el coneixement de la llengua catalana" entre els empleats públics. Però la responsabilitat del Govern de les Illes Balears, a més de respectar i protegir la llengua i la cultura pròpies del nostre territori, no ha de ser només "afavorir" aquest coneixement, sinó "garantir" que tots els seus empleats tenen la capacitat d'atendre els ciutadans de les Illes en les dues llengües oficials, la qual cosa no es garantirà amb la modificació que es proposa.

MÉS PER MENORCA

**GRUP PARLAMENTARI
PSM-INICIATIVAVERDS-ENTESA
I MÉS PER MENORCA**

VUITENA.-

Sens dubte, però, el més sorprenent d'aquest Avantprojecte és que inclogui dues disposicions finals per modificar, al seu torn, dues lleis més: la Llei 3/1986, de 19 d'abril, de normalització lingüística; i la Llei 3/2003, de 26 de març, de règim jurídic de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

La Llei 3/1986, de 29 d'abril, de normalització lingüística deixa ben clar que, tot i la cooficialitat de les llengües catalana i castellana, el català és la llengua pròpia del Govern autònom, del Parlament, dels consells insulars, de l'administració pública, de l'administració local i de les corporacions i institucions públiques que depenen de la comunitat autònoma (art. 6), la qual cosa li confereix una primacia dins el seu territori històric; i per açò atorga a totes aquestes institucions la potestat de regular l'ús normal de la llengua catalana dins l'àmbit de llur competència (art. 9).

Aquesta potestat es va traduir en el Decret 100/1990, de 29 de novembre, que regula l'ús de les llengües oficials de l'Administració de la comunitat autònoma de les Illes Balears, i també en els reglaments d'ús del català aprovats per les diferents administracions d'àmbit insular o local (consells i ajuntaments), que estableixen que totes aquestes administracions, d'una manera general, han d'emprar el català per a les seves relacions, amb les particularitats que resulten de cada desplegament reglamentari, i preveuen l'establiment de proves específiques i eliminatòries de coneixements de català en totes les convocatòries per accedir als llocs de feina d'aquesta administració, segons el nivell de coneixement de la llengua establert per a cada lloc de feina d'acord amb les tasques que s'hagin de dur a terme.

Ara bé, com que el contingut de l'avantprojecte atempta contra la potestat de les diferents administracions que ja han regulat legítimament l'ús intern de la llengua catalana i que ara tindrien una doble legislació sobre aquest tema, això ho soluciona atacant l'autonomia local amb una modificació de la Llei de normalització lingüística mitjançant la disposició final primera, que deixa sense contingut tot l'article 9 de la Llei i modifica l'apartat 1 de l'article 6 en el sentit que el català deixa de ser la llengua pròpia de la Comunitat Autònoma (i de totes les seves administracions autonòmica, insular i local) i estableix que les llengües del Govern, del Parlament, dels consells i de les corporacions locals són la catalana i la castellana, com a llengües cooficials, en pla d'igualtat.

MÉS PER MENORCA

**GRUP PARLAMENTARI
PSM-INICIATIVAVERDS-ENTESA
I MÉS PER MENORCA**

Aquestes modificacions tanquen la porta a tota reglamentació pel que fa a l'ús de les llengües oficials que vulgui fer qualsevol administració de les Illes Balears.

Insistim que és impresentable que la ruptura del consens lingüístic sobre l'estatus de la llengua catalana es trenqui amb el suport d'un sol partit amb representació institucional i a través de la porta del darrere des de la llei de funció pública.

NOVENA.-

La perversió d'aquest avantprojecte arriba a l'extrem de modificar aspectes de la Llei de normalització lingüística que no tenen res a veure amb la funció pública; com ara l'article 14, relatiu als topònims de les Illes Balears, o l'article 33, que fa referència a l'ús de les llengües oficials en les activitats de la vida social; modificacions que suposen un menyspreu total al concepte de llengua pròpia del territori i menystenen el paper que l'Estatut reserva a la Universitat.

DESENA.-

La disposició final segona estableix que en les relacions amb els administrats s'utilitzarà la llengua amb què aquests iniciïn el tràmit, però no es preveu en cap moment qui i com determinarà quina ha de ser la llengua d'ús intern habitual: actes, informes, memòries, plans, etc., ni la llengua de projecció exterior: cartes, informació, publicitat, etc.; cosa que fins ara regulaven el Decret 100(900, de 29 de novembre (derogat per la disposició derogatòria única, lletra e) de l'Avantprojecte) i els reglaments d'ús aprovats per cada administració prevists en l'article 9 de la Llei de normalització lingüística que ara, d'acord amb la disposició final primera, queda sense contingut

ONZENA.-

El pretès objectiu de garantir la igualtat entre català i castellà a les Illes Balears, curiosament no afronta cap dels nombrosos camps en els quals la presència del castellà és aclaparadora. D'entrada, en el camp de la funció pública, l'ús en l'administració perifèrica de l'Estat.

MÉS PER MENORCA

**GRUP PARLAMENTARI
PSM-INICIATIVAVERDS-ENTESA
I MÉS PER MENORCA**

Però, certament, l'Estatut obliga a anar més enllà i garantir realment l'ús normal de les dues llengües oficials. En aquest sentit, el Pla de normalització lingüística marca un reguitzell d'objectius i propostes normatives per garantir la igualtat real i efectiva. Mesures, tanmateix, que, com a mínim majoritàriament, no corresponen a una modificació de la Llei de funció pública.

Per tot això.-

Demanam

Que el Govern de les Illes Balears desisteixi de seguir tramitant el dit avantprojecte de llei.

A la seu del Parlament, 13 de gener de 2012

El portaveu,
Gabriel Barceló i Milta

La diputada,
Fina Santiago i Rodríguez

El diputat,
Joan Manel Martí i Llufríu

SR. CONSELLER D'ADMINISTRACIONS PÚBLIQUES